

шеніе *грѣшнымъ*.“ Отъ тие редове ние се научаваме, че на 1840 год. Иеромонахъ Кирилъ е все живѣлъ въ лешечкий мѣнастиръ, дѣто по-прѣди е и игуменувалъ, както се казва въ заглавието на книгата му. Лешечкий мѣнастиръ се намѣрва въ Тетовско окръжие, край селото Лешекъ, което, види се, е много старо, защото е вече съществувало тогава, когато Сърбский кралъ Милутинъ подсвои Скопската област¹⁾. — Нѣма съмнѣние, че на 1840 г. Иеромонахъ Кирилъ е билъ вече старъ чловѣкъ, украсенъ съ различни заслуги. Това се доказва отъ голѣмитѣ похвали, които му въздава Хаджи Теодосій, като го нарича *милостивъ* чловѣкъ, *блаженъ отецъ*, свой благодѣтель, и като призовава читателъетѣ „да хвалятъ и благодарятъ Бога, оти е далъ таковъ учитель во време наше.“ Нека си наумимъ, че Хаджи Теодосій, когато е писалъ прѣдисловието си, именуваъ се е *Синаитский архимандритъ*, та не ще да е билъ яко младъ, и ние лесно ще се сѣтимъ, че Иеромонахъ Кирилъ, къмъ когото онъ тукъ се огнася съ такъва голѣма почитъ, трѣбва да е ималъ по това врѣме около 60—70 години. Такъва, може би, прѣклонна възраст го е накарала да се отрече отъ главоболнитѣ игуменски трудове и грижи. Въ прѣдисловието на Хаджи Теодосій е речено, че Иеромонахъ Кирилъ е писалъ книгата си „на прости языкѣ болгарскій долній *Мвссіи*, *Скопскій* и *Тетовскій*“²⁾ “Това ни показва, че Иеромонахъ Кирилъ е билъ и родомъ отъ Скопската област, именно отъ Тетовското ѝ окръжие.

По горѣприведенитѣ белѣжки за списателя на Солунската книга *Утѣшеніе грѣшнымъ* може да се мисли, че тая книга е списалъ приснопамятний Иеромонахъ Кирилъ Тетовецъ Пейчиновичъ, който е единъ отъ първитѣ дѣйци въ новобългарската книжнина. Още на 1816 г., когато е имало само двѣ-три печатци български книги, онъ е обнародвалъ

¹⁾ Тетовско село Лѣшекъ се споменува въ една грамота отъ Милутиновий синъ и Душановъ баща Стефанъ Дечански. Гласник. Ср. Уч. Др. 49,363.

²⁾ Думитѣ „языкъ болгарскій долній *Мвссіи* Скопскій и Тетовскій“ изпърво сж се намѣрвали, може би, въ заглавието на книгата, дѣто, види се, сж се намѣрвали и оние редове, въ които се говори, изъ какви извори е черпано градиво за тая книга, па и други нѣкои дълги и широки думи. Такива амплификации не сж могли да се напечататъ на заглавното листо, едно, защото форматътъ на книгата е билъ малкъ, друго, защото въ Солунската Типография не е имало дребни букви. При таква несгоди Хаджи Теодосій е билъ, види се, принужденъ да съкрати това заглавие, па нѣкои излишни рѣчи е съвсѣмъ изхвърлилъ, а други е прѣнесълъ въ прѣдисловието си.